

szeństwa z powodu przeniesienia ich w stan nieczynny, a czas przebywania w stanie nieczynnym zostanie im następnie wliczony do czasu służby wojskowej, albo z przyczyn, wymienionych w 1 ustępie art. 47 ustawy o podstawowych obowiązkach i prawach oficerów wojsk polskich, a następnie zająd okoliczności, przewidziane w ustępie 2 tegoż artykułu, albo z powodu otrzymania pierwszej ujemnej rocznej kwalifikacji, która jednak następnie zostanie określona (pkt. b. art. 76 tejże ustawy), otrzymują przy awansie według starszeństwa datę starszeństwa i jego kolejność, któreby byli otrzymali, gdyby byli awansowali w swoim czasie.

§ 6. Wnioski na awans z wyboru, przedkłada dane Ministrowi Spraw Wojskowych, wychodzą:

- a) od dowódców pułków, lub przełożonych, posiadających uprawnienia co najmniej dowódców pułków — na stopnie kapitana i majora,
- b) od dowódców dywizji (brygad jazdy), lub przełożonych, posiadających uprawnienia co najmniej dowódcy dywizji (brygady jazdy) — na stopnie podpułkownika i pułkownika.

Wnioski na awans z wyboru co do oficerów, którzy pełnią służbę, podlegającą pozatem specjalnej fachowej opinii, są stawiane przez przełożonych, wymienionych w punktach a) i b) niniejszego paragrafu, po wysłuchaniu opinii szefów odnośnych rodzajów służby wojskowej.

§ 7. Każdy przełożony, sporządzający wnioski na awans z wyboru, ustala w nich, według rodzajów służby wojskowej, kolejność kandydatów, według której, ze względu na nadawanie się do awansu, kandydatom tym, zdaniem jego, przysługuje pierwszeństwo przy awansie.

§ 8. Wnioski na awans z wyboru sporządzone przez przełożonych, uprawnionych do tego w myśl punktów a) i b) § 6 niniejszego rozporządzenia przechodzą kolejno do wszystkich następnych bezpośrednich wyższych przełożonych, z których każdy sporządza z wniosków, otrzymanych od wszystkich podległych sobie oddziałów, zakładów lub urzędów dla każdego poszczególnego korpusu osobowego i stopnia swój wniosek, ustalając w nim kolejność wszystkich kandydatów do awansu na podstawie swej własnej oceny i porównania ich wartości.

§ 9. Po otrzymaniu wniosków awansowych Minister Spraw Wojskowych dokonywa wyboru i ustala w każdym stopniu i korpusie osobowym listę oficerów, mających awansować z wyboru.

§ 10. Zastrzegając wydanie osobnego rozporządzenia o zasadach, dotyczących kwalifikowania oficerów, pozostawia się tymczasowo w zastosowaniu wydane w tej mierze przez Ministra Spraw Wojskowych przepisy.

§ 11. Ustalone przez siebie listy oficerów awansujących (§§ 1 i 9), przedstawia Minister Spraw Wojskowych z wnioskiem o nadanie im odpowiednich stopni, według przepisu art. 11 ustawy o podstawowych obowiązkach i prawach oficerów wojsk polskich.

§ 12. Sposób awansowania na stopnie generalskie zostanie ustalony osobnem rozporządzeniem.

§ 13. Rozporządzenie niniejsze nie ma zastosowania do oficerów korpusu kontrolerów i oficerów korpusu kontrolerów, awansowanych na generałów.

§ 14. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 marca 1923 r.

§ 15. Wykonanie niniejszego rozporządzenia powierza się Ministrowi Spraw Wojskowych.

Prezydent Rzeczypospolitej: *S. Wojciechowski*

Prezes Rady Ministrów: *W. Sikorski*

Minister Spraw Wojskowych: *Sosnkowski*

353.

Oświadczenie Rządowe

z dnia 2 maja 1923 roku

w przedmiocie złożenia dokumentów ratyfikacyjnych Konwencji dotyczącej niefortyfikowania i zneutralizowania Wysp Alandzkich, podpisanej w Genewie dnia 20 października 1921 r. (Dz. U. R. P. z r. 1922, № 88, poz. 792).

Podaje się niniejszem do wiadomości, że w Sekretarjacie Ligi Narodów w Genewie następujące Państwa złożyły dokumenty ratyfikacyjne Konwencji, dotyczącej niefortyfikowania i zneutralizowania Wysp Alandzkich, podpisanej w Genewie, dnia 20 października 1921 roku (Dz. U. R. P. r. 1922, № 88, poz. 792):

Włochy	dnia 11 maja 1922 r.
Łotwa	dnia 9 września 1922 r.
Niemcy	dnia 6 kwietnia 1922 r.
Danja	" " " " "
Finlandja	" " " " "
Francja	" " " " "
Anglja	" " " " "
Szwecja	" " " " "
Estonja	dnia 3 kwietnia 1923 r.

Minister Spraw Zagranicznych: *Al. Skrzyński*

354.

Rozporządzenie Ministra Skarbu i Ministra Przemysłu i Handlu

z dnia 26 kwietnia 1923 roku

w sprawie podwyższenia podatku od węgla na obszarze Rzeczypospolitej.

Na zasadzie art. 1 „§ 6a” niemieckiej ustawy z 20 kwietnia 1922 r., ogłoszonej w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 30 października 1922 r. (Dz. U. R. P. № 99, poz. 909), tudzież § 1 i 2 tegoż rozporządzenia zarządza się co następuje: